

qui res vel honores Ecclesiæ subtrahere voluerit, **A** et sequi Deum, qui dicit: « Venite ad me, omni anathema sit. Quid ultra dicam? Convertimini. et videte quia nil melius est quam relinquere sæculum et ego vos requiescere faciam (Matth. xi). »

Sit nomen Domini benedictum

527-528

OPUSCULUM VICESIMUM NONUM.

DE VILI VESTITU ECCLESIASTICORUM.

ARGUMENTUM. — Mainardo abbati qui pretiosioribus vestibus indui consueverat, ostendit quam sit ecclesiasticis viris, et praesertim monachis indecorum, vestimentorum speciositatem appetere. Multa, quoque ex sacris litteris deprompta exempla adducit, ex quibus manifeste probat Deo hujusmodi vestium pompam invisam esse: cum omnes sancti tam Veteris quam Novi Testamenti, et ipse etiam Christus, viliore vestitu uti non erubuerint.

Domno MAINARDO fratri charissimo, PETRUS peccator monachus salutem in Domino.

Tentatis et competenter adhibitis omnibus medicinæ generibus, si languidus obeat, non est unde medicum conscientia reprehendat. Fecit enim omne quod potuit, qui cuncta quæ decent Archigenem, curationum argumenta persolvit. Dum is ergo qui febricitat moritur, qui curandi munus impleverat, crimine non tenetur. Nam, quod suum erat, industriam artis exhibuit, atque ideo calumniæ non patet. Diu jam, frater, est, ex quo tibi pretiosarum vestium æstus incanduit, et, ut ita loquar, ambitionis tuxæ viscera tanquam lethiferæ febris ardor excoxit. Ego autem tibi velut medicus, licet imperitus, et oleum lenis atque suavis admonitionis adhibui, et austeræ correptionis vinum frequenter infudi. Nec Scripturarum tibi defuere pigmenta, quarum sententias dum exponere studui, velut aromaticas tibi species pindere [pandere] non cessavi. Et quoniam ego cum cæteris fratribus, vilibus coram te fuimus contenti semper exuviis, dum feci prius ipse quod monui, quasi prius antidotum bibi: sicque te ad bibendum quod propinaveram provocavi. Sed et cauterium postremo adustionis impressi, dum nitore vestium ignes tartareos minitans, intentavi. Annon adustionis ferrum divitibus imprimebat Jacobus, cum et hic vestes tineis, et illic carnes incendiis obnoxias perhibebat, dicens: « Agite nunc, divites, et plorate, ululantes in miseriis vestris, quæ adveniunt vobis. Divitiæ vestræ putrefactæ sunt, et vestimenta vestra a tineis comesta sunt, aurum et argentum vestrum æruginavit, et ærugo eorum in testimonium vobis erit, et manducabit carnes vestras sicut ignis (Jac. ii). » Metallum quippe, quod nunc per avaritiam possidetur, tunc in laminas vertitur: et caro, quæ nunc fucatis vestibus adornatur, flamma postmodum stridente perfricatur. Annon medicinale ferramentum ambitioni vestium etiam Salvator apposuit, cum divitem bysso ac purpura decoratum flammis infernalibus ardere perhibuit? (Luc. xvi.) Scriptura quippe testis, nihil aliud in hoc divite reprehenditur, nisi quia sub nitore vestium etiam sine misericordia legitur splendide convivatus. Quanquam

et in ipso indumenti cultioris ornatu, sine dubio vanæ gloriæ deprehenditur appetitus. Nemo quippe illic anhelat pretiosis vestibus indui, ubi alienus eum aspectus nequeat intueri. Sed ad hoc quisque cultioribus indumentis enitescere concupiscit, ut se mirantium nitidulus oblectet aspectum, ut alienorum pascat illecebras oculorum; sed dum mulcet oculos extrinsecus intuentium, interni judicis offendit obtutum.

CAPUT PRIMUM.

Quibus vestibus S. Ecclesia delectetur

Solent plane potentes sæculi phaleratis obsequentium induviis delectari, praesertim si metatores hospitii sint mirabiles, si præambuli quique diversi cultus specie videantur insignes. Sed videamus metatorem Christi Joannem, attendamus regis egregium præcursores: qui nimirum præiit eum in spiritu et virtute Eliæ (Luc. i), ut converteret corda patrum in filios, et incredulos ad prudentiam justorum. Perpendamus itaque, imperator cœli et terræ, quibus præiit metatoris suis vestibus delectetur; sed, Evangelio testante, cognoscimus quia vestimentum ejus pilis inhorruerat camelorum. De quo Salvator: « Quid, inquit, existis in desertum videre? hominem mollibus vestitum? Ecce qui mollibus vestiuntur in domibus regum sunt (Matth. iii; Marc. ii; Luc. vii). » Ac si manifeste perhibeat, quia non cœlestis, sed terreni regis digni decernuntur obsequiis, qui ad vanæ gloriæ nitorem accuratis ornari gestiunt indumentis. Mollibus quippe vestibus regalis aula; asperis et incultis delectatur Ecclesia. « Omnis enim gloria ejus filia regum abintus (Psal. xlii): » Ecclesia siquidem, vel quæque fidelis anima, quæ et ipsa sanctorum apostolorum est filia, non extrinsecus enitescere, sed ornata gaudet in occulti judicis obtutibus apparere. Nec oblectatur fucata pulchritudine vestium, sed rutilantium gloriatur varietate virtutum. De qua etiam varietate Scriptura prosequitur: « In simbriis aureis circumamicta varietate (Ibid.). » Vis audire varietatem vestium, quæ cœlestis sponsi delectat aspectus? Anima certe nyxæ castitatis candore conspicua, ante Dei omnipotentis oculos spirituali bysso, sive collobio videtur induta: hæc etiam dum flamma fervidæ

charitatis ignitur, dirolini, sive bis tincti crocci rubore perfunditur; cum vero vel ab hoc sæculo funditus mortificari, vel consummari per martyrimum avide concupiscit; tunc velut conchilii sanguine tingitur, sicque regalis purpuræ speciem imitatur. Sed nec diu pistici quoque viror abesse credendus est, quia dum mens amœna semper virentis pascuæ gaudia firmiter sperat, velut in smaragdinei decoris specie immarcescibiliter vernat. Unde et per Petrum dicitur: « Quia regeneravit nos Deus in spem vivam per resurrectionem Jesu Christi in hæreditatem incorruptibilem, et incontaminatam, et immarcescibilem conservatam in cœlis (I Petr. I). » His plane vestibus animam Dominus se induisse testatur, cum per Ezechielem loquitur, dicens: « Vestivi te discoloribus, et calceavi te hyacintho, et cinxi te bysso, et indui te subtilibus, et ornavi te ornamento (Ezech. XVI). » Hunc denique cultum, hunc indumenti spiritualis ornatum idem Petrus etiam a mulieribus exigit, cum eis lenocinantis ac lupanariæ compositionis phaleras intercudit: « Quamvis sit, inquit, non extrinsecus capillatura, aut circumdatio auri vel argenti, aut indumenti, vestimentorumque cultus; sed qui absconditus est cordis homo in incorruptibilitate quieti et modesti spiritus, qui est in conspectu Dei locuples (I Petr. III). » Invisibilem quippe sponsum invisibilis oblectat ornatus, et cum sanctam animam conspiciat enitere virtutibus, in ejus illico volat amplexus; cui dixit: « Pulchra es, amica mea, suavis et decora, sicut Hierusalem (Cant. VI). » Sicut Hierusalem, ait, non sicut Babylon, quam vidit Joannes circumdatam purpura et croceo, et inauratam auro, lapide pretioso, et margaritis: habentem poculum in manu sua plenum abominatione, et immunditia fornicationis ejus (Apoc. XVII). Babylonem sane diabolus, Hierusalem inhabitat Christus. Ille luxuriantis amictus vanitate reficitur; hic asperis et humilibus, si cordis non desit humilitas, delectatur. Auctorem porro superbiæ sæpe nitor vestium provocat, asperitas autem Christum, ut humiliato cuilibet misereatur, invitat. Nam, sicut sacra Regum testatur historia: « Rex Israel, et Josaphat rex Juda, **530** sedebat unusquisque in solio suo, vestiti cultu regio in area, juxta portam Samaritæ, et universi prophetæ in eorum conspectu mendacia prophetabant (III Reg. XXI). » Auctor quippe mendacii fucati cultus delectabatur, illecebris, et adumbrati decoris aspectu per ora prophetantium officinas fabricaverat falsitatis. At contra, cum idem Achab comminantis Eliæ dura, prout dignus erat, verba perciperet, ac impendentem suis cervicibus divini furoris gladium territus formidaret, Scriptura teste: « Scidit vestem suam, et operuit cilicio carnem suam, jejunavitque et dormivit in sacco, et ambulabat demisso capite. Factusque est sermo Domini ad Eliam Thesbyten, dicens: Nonne vidisti Achab humiliatum coram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus ejus (III Reg. XXI). »

CAPUT II.

Indui vestibus splendidis quam animæ perniciosum et Deo odibile.

Ecce Achab imperiali purpura decoratur, et reprobo spiritu fallente, decipitur; cilicium induit, et gladium divini furoris avertit; regalibus infulis redimitus, laqueo deceptionis impingitur; sacco contextus, dilatae ultionis indulgentiam promeretur. Eat ergo monachus vanæ gloriæ deditus, et toga radiante conspicuus, nitore vestium aspectantium pascat illecebras oculorum; sed dum vestibus fulget iniquorum spirituum deceptionibus patet: divinæ præterea indignationis adversum se sententiam provocat, dum solis exterioribus deditus, oculos hominum, ut se admirentur invitat; tantoque despicabilis, Deo superbiam reprobante, contemnitur, quanto coram oculis intuentium cultioribus induviis amicitur. At contra Job, qui nudus in terram corruit, qui præfluentem saniem testa radit, dum in sterquilinio patrefactus, ac scatuiens vermibus etiam ab uxore despicitur, divinæ consolationis alloquium promeretur (Job I, II, XXXVIII). Nec enim Deus corporalis contagii nauseat sordes, ubi mundi cordis invenit puritatem. Præterea, quid est quod Apostolus ait: « Habentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus? » (I Tim. XVI.) Cur enim cum dicit, *habentes alimenta*, non protinus addidit, et vestes? sed tantummodo cum præmittit, *habentes alimenta*, præsto subiungit, *et quibus tegamur*. Cur hoc, nisi ut perspicue doceat, nos debere tam despicabilibus operimentis indui, quæ digna non sint vestium vocabulo nuncupari? Enimvero David rex nudus, ac solo contentus Ephod, coram arca Domini publice subsiliens saltat (II Reg. VI). Isaias evangelicus propheta triennio nudus, et discalceatus coram viris et mulieribus ambulat (Isa. XX); et monachus, qui vitæ carnalis professus est sepulturam, nitidulæ vestis adhuc pompas anhelat? Quanquam idem Isaias, et antequam nudus incederet, non molli quolibet mulcebatur amictu, sed cilicio tegebatur. Nisi enim cilicio contextus incederet, nequaquam sibi vox divina jussisset: « Solve saccum de lumbis tuis (Ibid.). » Esau plane vestes valde bonas, ut Scriptura perhibet, venaturus domi retinuit; sed his alter indutus, primatum paternæ **531** benedictionis accepit (Gen. XXVII). Jacob namque, qui quasi sub Evangelica doctrina prius non duas tunicas habuit (Matth. X), simplex etiam vestimentum, simul et alimentum postmodum in oratione quaesivit: « Si fuerit, inquit, Deus mecum, et custodierit me in via, per quam ego ambulo, et dederit mihi panem ad vescendum, et vestimentum ad induendum, erit mihi Dominus in Deum (Gen. XXVIII). » Igitur qui duplices honoris gratia vestes habebat, obruitur; qui simplici contentus erat, elemosynis divinæ gloriæ sublimatur. Herodes quoque, sicut in Actibus apostolorum legitur, dum indutus veste regia, conspicuus cernitur (Act. XII); dum ei concionanti ad populum, Dei voces habere, non hominis

acclamatur, protinus angelo feriente percutitur; et quia, vanæ gloriæ deditus, delatam sibi in Deum transferre gloriam novit, repentino superveniente iudicio consumptus a vermibus, exspiravit. Sic nimirum, sic divino dignus est iudicio dejici; qui coram oculis hominum de nitore cultioris habitus ambit arroganter extolli. Nam et ipse Conditor angelorum dum in præsepio vagiens reclinatur (*Luc. II*), non ostro, vel togis rutilantibus obsitus, sed vilibus legitur panniculis obvolutus. Erubescat ergo terrena superbia, confundatur et obstupescat arrogantia redempti hominis, ubi mox erumpentibus radiis, exorti coruscat humilitas Redemptoris. Nam et sub ipso salutifero passionis articulo, Herodes eum alba veste induit, eumque mox ad Pilatum sub hac irrisione remisit (*Luc. xxiii*). Et cum Apostolus dicat: « Exeamus ad eum extra castra, improperium ejus portantes (*Hebr. xiii*). » Improperium Christi portare nolle convincitur, qui dysecolis indui vestibus arrogantia tumidus dedignatur. A se denique mortui pro nobis Salvatoris abjicit improperium, quisquis in mortificationis ordine constitutus, album vel ignobile quodlibet despicit indumentum.

CAPUT III.

Dissuadet pretiosarum vestium appetitum.

Tu itaque, dilectissime, jamjam velut purulentam morbi lethalis illuviem evome, et pretiosarum vestium appetitum ab stomacho languidæ mentis expelle. Non levis quippe languor est animæ, de supersticioso corporalis amictus nitore gaudere. Gratiam siquidem sancti Spiritus, in qua delectetur, exclusit, qui se per exterioris ornatus desiderium spargit; cujus utique si sentiret in mente dulcedinem, nequaquam corporei cultus supervacua concupisceret vanitatem: quod evitandum vir Sapiens admonet, dicens: « In vestitu ne glorieris unquam, et in die honoris tui ne extollaris (*Eccli. xi*). » Illius ergo vestis concupisce nitorem, qua coram oculis Dei perpetuo polleas, non qua fallacis ac frivolæ hujus vitæ momenta transeuras. Nunc itaque sordidis utere, quorum squalorem indeficuo valeas candore mutare. De quo videlicet utriusque generis indumento per Zachariam dicitur: « Jesus, inquit, erat indutus vestibus sordidis, et stabant ante faciem ejus angeli. Qui respondit, et ait ad eos qui stabant contra se, dicens: Auferte vestimenta sordida ab eo; et dixit ad eum: Ecce, abstuli a te iniquitatem tuam et indui te mutatoris;

et dixit: Ponite cidarim mundam super caput ejus (*Zach. iii*). » Quid enim per Jesum, sacerdotem videlicet magnum, nisi Mediator Dei et hominum debet intelligi? Plane sicut per Zorobabel filium Salathiel, qui de regali Judæ stirpe processerat, et Jesum filium Josedech, qui jus sacerdotalis administrabat officii, Israeliticus populus post septuaginta annos jugum Babylonicæ captivitatis evasit, templumque Hierusalem, quod dirutum fuerat, rediviva novitate construxit; ita numerus electorum, post hujus vitæ tempora, quæ septenaria dierum repetitione decurrunt, per Jesum Christum, qui verus rex est, et sacerdos, de servitute hujus mortalitatis eripitur, et in cœlesti Hierusalem templum Dei, quod est sancta Ecclesia, renovatur. De qua nimirum servitute dicit Apostolus: « Nam et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis in libertatem gloriæ filiorum Dei (*Rôm. viii*). » Tunc itaque Jesus non corpore suo, quod est Ecclesia, sordida vestimenta deponit, tunc honoris ac gloriæ regimen assumit; quia omnis electorum chorus a lugubri squalore temporalis tristitiæ liberatur, et immortalitatis stola in illo splendore sempiternæ felicitatis induitur. Quod etiam in psalmo dedicandæ domus apertissime canit Ecclesia: « Convertisti, inquit, planctum meum in gaudium mihi; conscidisti saccum meum, et præcinxisti me lætitia, ut cantem tibi gloria mea, et non pungar (*Psal. xxix*). » Cidaris etiam munda in ejus capite ponitur, quia felicitatis æternæ gloria coronatur. Hujus itaque beatæ vestis intuitu, dilectissime frater, lenocinantia quæque corruptibilis indumenti blandimenta contemne, ludicras ac fluitantes nitentis habitus lacinias despice; contentus extremis ac vilibus, sub sanctæ regulæ te lege constringe. Noli altum sapere, sed time (*Rôm. xii*); ultimum in spiritualibus nuptiis accubitum pete, humilitatis injuriam perhorresce; si quando negligenter obrepserit, per poenitentiam corrige. Memento itaque, quod per Salomonem dicitur: « Si ascenderit super te spiritus peccati habentis, locum tuum ne dimiseris (*Eccli. x*). » Ac si aperte dicat: Si tentatoris spiritum contra te in aliquo prævalere consideras, humilitatem poenitiæ non relinquant. Gloriosius igitur deputa veste alba cum Christo humiliter contegi (*Luc. xxv*), quam cum superbo et purpurato divite, flammis ultricibus irrecuperabiliter sepeliri (*Luc. xvi*).

Sit nomen Domini benedictum.